

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN

(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

AAN DE LEZER !

In dit nummer nemen wij aanvang met

DE BOKKERIJDEERS

het dramatisch meesterwerk van PIETER ECREVISSE

Na het verhaal der schrikkelijke gewelddaden, waaraan Jan

De Lichte en zijn zwarte bende zich schuldig hebben gemaakt, brengen wij het met bloed besmeurde boek der afgrijselijke euvel-daden, die DE BOKKERIJDEERS niet alleen op de wreedste, maar tevens op de meest geheimzinnige wijze hebben bedreven.

Een diep, ondoorgrondelijk geheim hangt als een sluier over deze bende, die in ons land een ontzettend schrikbewind heeft uitgeoefend, waarvan de gruwelijke misdaden heden ten dage nog doen ijzen.

DE BOKKERIJDEERS ! Met adembenemende spanning zal men dit boek van geheimzinnige misdaad en duivels bedrijf lezen. En niemand zal ontkomen aan het afgrijzen, door zoveel ongehoorde misdrijven in het gemoed verwekt.

DE BEJAARDE MELKVERKOOPSTER WERD IN STUKKEN GESNEDEN

Hoofden inslaan, borstkassen inbeuken, ogen uitsteken, zo iets begrijpt men van individuen die in de goot opgroeiden. Maar wat het begrip van een normaal denkend mens te boven gaat, is dat er kerels gevonden worden, die een strenge opvoeding bij brave ouders genoten, die een beroep uitoefenen dat hun toelaat een vreedzaam leven te slijten en die in de rangen van de misdadigers terecht komen.

Zulks was het geval met Barré en Lebiez. Daar zij algemeen ontwikkeld waren, kon men hun misdrijf niet goedpleiten. Het regelmatig leven zat hun dwars. Hun begrip van wat goed en wat slecht is, stompte zich stilaan af. Zij begonnen met een diefstal en eindigden met een moord.

Op 31 Juli 1878 werden zij door het Parijse Hof van Assisen ter dood veroordeeld, om met voorbedachte raad de weduwe Gillet in een hinderlaag te hebben gelokt om haar te vermoorden.

Hun slachtoffer was een oude vrouw, die melk verkocht onder een inrijpoort van de Rue du Paradis. Het onvoorzichtige oudje had aan Barré toevertrouwd, dat zij voor 14000 frank waarden bezat.

Deze schafte zich een punthamer aan, die hij in een toegevouwen zwart papier met zich meedroeg, om de gedachte te wekken van een aktentas. Tot drie maal toe kwam hij in de bouw, waar de vrouw woonde. Maar telkens maakten de omstandigheden dat hij van zijn voornemen moest afzien.

Toen verzocht hij de vrouw melk te brengen in de rue d'Hauteville. Op het ogenblik dat zij zich vooroverboog om de melk over te gieten bracht Barré haar een hevige slag op het hoofd toe. Lebiez, ten einde de dood van het slachtoffer te bespoedigen, bracht haar met een scherpe papierkrabber zes steken toe in de hartstreek. Het drama had slechts enkele minuten geduurd.

Lebiez, die student in de geneeskunde was, besloot de dode niet terstond aan stukken te snijden, daar hij wist, dat het bloed twee uren nadat de laatste adem uitgeblazen is, minder overvloedig vloeit. Om die tijd om te krijgen gingen beide misdadigers in een kroeg van de buurt een kop koffie drinken.

— Ga de schat van de oude halen, stelde Lebiez aan Barré voor, terwijl ik het « werk » verricht.

Het « werk », waarop hij zinspeelde, bestond er in, het slachtoffer met een scheermes aan stukken te snijden, die hij achteraf in een koffer zou opstapelen.

Lebiez, die niet geaarzeld had te doden, schrikte voor zijn eigen dood terug en verzocht om genade. Die werd hem geweigerd. En op 7 September 1878 rolden de hoofden van de beide misdadigers op het schavot.

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

SILVAIN VAN DER GUCHT

HET KASTEEL DER VERDOEMEN

door

SILVAIN VAN DER GUCHT

(Vervolg)

Nog geen acht dagen waren verlopen, toen Polfriet reeds als wettig eigenaar bekend stond van al de goederen, die de heer van Cramshoeven hem had afgestaan. Het huis in de Kattenstraat was zeer geriefelijk en wel in orde, doch hij waagde niet het te gaan bewonen, uit vrees al te zeer de aandacht van de Franse overheid op zich te vestigen; hij bleef dus in « De Bonte Os » en deed met Jan een korte omreis in Vlaanderen, om al de hoeven en landerijen van zijn heer te bezichtigen.

Niemand herkende hem te Aalst of in het omliggende; alleen had hij bemerkt dat dokter Meert, een oude vriend van zijn meester, hem scherp in de ogen had gestaard.

Op zekere morgen lag Polfriet nog gerust te slapen, toen hij wakker werd door het gedonder van de kanonnen, het luiden van de klokken en het spelen van de schone Aalsterse beiaard. Niet wetende wat er mocht gaande zijn, sprong hij aanstonds op, toen er hevig aan zijn deur werd geklopt.

Het was Jan, die hem toeriep:

— Heer Polfriet, de vrede is getekend; ons land keert terug onder het bewind van Maria-Theresia. Geheel Aalst loopt over van vreugde!

Polfriet verhaastte zich Jan binnen te laten, want dit nieuws klonk zoet in zijn oren.

— Mijnheer, riep Jan, schaterlachend en zich op een stoel latende vallen, ge moet buiten komen zien; het volk is dartel, is zo van vreugde, alle werk ligt stil; onze gebuur, de bakker, danst op straat met zijn oude moeder; onze afspanning is vol volk en het is nog maar in de morgen; de wijn stroomt er al overvloedig.

XVIII.

EINDELIJK !

Het was dus vrede en feest te Aalst, feest bij rijk en arm, bij groot en klein. De mensen waren uitgelaten van blijdschap; ze dansen en zongen als gekken... Polfriet had vlug zijn kleren aangetrokken en ging met Jan de straat op. Daar kon hij zich overtuigen dat zijn lijfknecht in niets overdreven had.

— Welnu, mijnheer? vroeg Jan.

— 't Is wonder, Jan, 't is ongelooflijk, gans de stad is op de been, maar, och Heer toch!

— Wat belooft er u, mijnheer?

— Is dat niet onvoorzichtig? Zal dit het Frans garnizoen niet razend maken?

— Mijnheer, er is geen Frans garnizoen meer; reeds vóór zons-

opgang heeft de laatste Franse soldaat de stad verlaten.

Polfriet, die een oprecht Vlaming was, weende bijna van vreugde, toen hij de verlossing van zijn vaderland zag. Eén spijt doorvlijmde zijn hart : dat zijn meester, Robrecht van Cramshoeven, daar niet was, om deze vreugde en blijdschap te genieten. Maar nu kon hij toch zijn opsporingen openlijk voortzetten ; de staatsmachten zouden hem zelfs daartoe een behulpzame hand bieden, en geen twijfel, of de gevangenis van Robrecht zou ontdekt worden... Ondertussen rommelde het kanon gedurig voort ; de klokken van kerken en kapellen luidden, de beiaard klingelde en het deed de Aalstenaars deugd, de vaderlandse vlag op het belfort door de opkomende zon te zien beschijnen.

's Anderendaags werd het feest voortgezet, beter geschikt en geregeld ; de gilden en de kamers van rhetorica hielden buitengewone vergaderingen, de verlossing werd geestdriftig bezongen, het muziekkorps speelde op de Grote Markt vaderlandse aria's en er volgde een algemene en schitterende verlichting.

Polfriet en Jan namen ruimschoots deel aan de algemene vreugde ; zij waren immers goede Belgen, ware Vlamingen, en de voordelen van de vrede zouden zij meer dan iemand genieten. Van nu af mocht Polfriet al de goederen van zijn meester vrij en ongestoord beheren. Het huis in de Kattenstraat mocht hij bewonen als zijn eigendom.

Twée maanden nadien was dit huis, een ruime woning, prachtig gerestaureerd, ja, schoner dan te voren, want Jan was een knecht, die verstand van alles had. Als hij iets aanpakte, mocht zijn meester er staat op maken, omdat hij alles deed, vrij en met volle genoegen. Voor zichzelf had Polfriet dat huis niet hersteld en verbeterd, maar voor zijn meester, wiens terugkomst hij bewerkte en verwachtte. Maanden en maanden verliepen, geen pogingen werden gespaard, op geen geld werd gezien, zelfs de landvoogd, Karel van Lotharingen, had zich met die opsporing bemoeid, maar 't ongeluk wilde dat alles vruchteloos bleef. Men wist zo weinig van de schielijke verdwijning en van de gevangenneming van de edelman, als van een wind, die voorbijzweeft , als van het water, dat doorspoelt ; als van de wolken, die in de lucht drijven.

Wij zeggen : maanden, het moet zijn : jaren. Polfriet was als edele heer in de Kattenstraat gevestigd ; Jokie diende hem als raadsman en secretaris. Hij had een stalknecht, een keukenmeid. Hij leefde op grote voet en iedereen dacht : Wat hemels leven ! Maar Polfriet had pijn en hartzeer, en hij verouderde meer dan iemand, die aan de zwaarste arbeid gewoon is. Hij was het, die jaarlijks op 25 September honderd goudstukken naar het kasteel van Schaarbeek zond. Zijn grootste geluk was, langs de Nieuwstraatpoort te gaan wandelen, en over de haag het kind van zijn meester in de tuin te zien spelen. Daar smaakte hij genoeglijke uren.

Eens was hij op het punt naar 't kasteel te gaan en mijnheer van Heverboom alles te onthullen, ja, veel geld te geven, om het kind te mogen bezoeken en van nabij te zien.

Toen hij, buiten de stad gekomen, een wijl de Gentse heerbaan volgde, kwam hij aan twee kleine huisjes, dicht bij de baan gelegen.

(Wordt vervolgd).